

РЕШЕНИЕ

№ 7500

гр. София, 23.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 01.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9703** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), вр. с чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) образувано е по жалба на С. С. С., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. Черногорски със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап. 1 против решение №1040-2154/19.08.2020г. на директора на ТП на НОИ – С.-град с което е потвърдено разпореждане РП-2-21-00762431/03.06.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ [населено място].

Жалбоподателят твърди за нищожност и незаконосъобразност на разпореждането за прихващане и на потвърждаващото го решение на директора на ТП –НОИ-С.-град.В жалбата се твърди,че е недопустимо с решението да се разяснява и допълва разпореждането,което е предмет на административен контрол.Посочено е че остава неясно в разпореждането за прихващане значението на „ЗД чл.50, 9 в размер на 388.08”, както и несъответствие в констатациите и съжденията предвид цитираната в решението разпоредба на чл.114, ал.5 от КСО, която предвижда,че се касае за дължими суми „по влезли в сила разпореждания”,както и че производствата по обжалване на административните актове,касаещи правото на ПОБ/парично обезщетение за безработица/ и установеното задължение,не са приключили.Като съществено процесуално нарушение в жалбата се сочи и издаването на три различни административни акта в едно производство,касаещо ПОБ, като се твърди, че е следвало да бъде издаден един административен акт с три диспозитива-за отмяна и

отказ и за възстановяване на суми. Жалбоподателят е изложил и възражения относно „общо наложената съдебна практика”, че предмет на обжалване пред първоинстанционния съд е решението на директора на ТП на НОИ, а не първоначално издадените разпореждания, тъй като това пречатствало участието на лицето в административното производство. Направена е аналогия с ревизионното производство по ДОПК, в което предмет на съдебен контрол е ревизионният акт за начет, а не последващото решение на горестоящия орган - директора на ОДОП. Претендира се по изложените в жалбата съображения, доразвити в съдебно заседание да се отмени решение №1040-2154/19.08.2020г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, както и РП-2-21-00762431/03.06.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ-С.-град.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител адв. Черногорски, който заявява че поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения. Депозира писмени бележки, като претендира разноски.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ-С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата и моли да се отхвърли същата като неоснователна. Претендира за юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки.

Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Задължението на С. С. С. към ДОО е установено с Разпореждане №214-00-597-4/16.03.2020г. на ръководителя на осигуряването за безработица за възстановяване на неоснователно получено парично обезщетение за безработица за периода от 12.11.2014г. до 23.01.2015г. В разпореждането е посочено че лихва се начислява до окончателното погасяване на задължението, като лихвите са в размера по чл.113 от КСО. Същото е било обжалвано по административен ред пред Директора на Териториално поделение-С. град с жалба вх. №1012-21-619 от 07.04.2020г., по която е образувано производство по чл. 117 от КСО, което не е приключило. В хипотезата на чл.117а от КСО и на основание чл.114, ал.5 от КСО, след като е констатирано, че в срока за доброволно изпълнение длъжникът не е погасил задължението си към ДОО, е издадено Разпореждане № РП-2-21-00762431/03.06.2020г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за прихващане на установеното задължение към ДОО с вземане на лицето от ДОО, представляващо парично обезщетение при раждане на дете по чл. 50, ал. 6 от КСО. Същото е обжалвано от Ст.С. пред директора на ТП на НОИ-С.-град, като жалбата е отхвърлена с оспореното в настоящото производство Решение №1040-2154/19.08.2020г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град. Решението е съобщено на 08.09.2020г., видно от приложеното по делото известие за доставяне. Жалбата срещу това решение е депозирена в деловодството на АССГ на 21.09.2020г. Ответника е представил в цялост административната преписка по повод издадените и обжалвани административни актове.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно разпоредбите на КСО. Административният акт е издаден в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила, регламентирани с разпоредбите на КСО и АПК.

От фактическа страна не е спорно, че с Разпореждане №РП-2-21-00762431/03.06.2020г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С. на основание чл. 114, ал. 5 от КСО е разпоредено прихващане в размер на 388,08 лв.

На първо място неоснователно и необосновано е твърдението в жалбата, че разпореждане № РП-2-21-00762431/03.06.2020г. за прихващане е нищожно и незаконосъобразно т.к. мотивите на същото се допълвали от потвърдителното решение на директора на ТП-НОИ-С.-град. Съгласно установената съдебна практика, се приема че съществено е това процесуално нарушение, което би било довело до друг краен извод на административния орган и би променило неговото крайно волеизявление. В случая непълното изписване на основанията въз основа на което е възникнало вземането на С. С. от ДОО през м. май 2020г. - по заявление-декларация по чл. 50, ал. 6 от КСО, като е посочено само „ЗД чл. 50, б”, не може да бъде определено като съществено процесуално нарушение.

Неотносимо за разглеждане по настоящия спор е твърдението на жалбоподателя за съществено процесуално нарушение, допуснато по отношение на издадените три отделни разпореждания, касаещи правото на ПОБ. Посочени са подробни данни за оспорване на издадените от ръководителя на осигуряването за безработица административни актове - разпореждане №214-00-597-2/16.03.2020г., с което е отменено разпореждането за отпускане на ПОБ, разпореждане № 214-00-597-3/16.03.2020г. за отказ за отпускане на ПОБ и разпореждане № 214-00-597-4/16.03.2020г. за възстановяване на неоснователно изплатеното ПОБ. Тези разпореждания са предмет на отделни оспорвания, по производствата които не са приключили, което обаче не е пречка за постановяване на разпореждане за прихващане за събиране на вземане на ДОО. За пълнота следва да се посочи, че издаването на три отделни разпореждания се дължи на спецификата на административното производство по отпускане и изплащане на ПОБ, установено в КСО (чл. 54ж) и Наредбата за отпускане и изплащане на ПОБ (НОИПОБ), издадена на основание чл. 54л от КСО.

Съдът констатира че по повод изложените доводи в жалбата действително в

оспореното решение е посочена разпоредба на чл.114, ал.5 от КСО в старата редакция(в сила до 01.01.2011 г.), която е в противоречие с разпоредбата на чл.117а от КСО (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г.), (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., доп., бр. 99 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., отм.. предишна ал. 4, доп., бр. 106 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г., изм., бр. 99 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г., бр. 99 от 2019 г., в сила от 1.01.2020 г.)Съгласно разпоредбата на чл.117а от КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 (в 14 -дневен срок от връчването му) и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване.С оглед цитираната разпоредба, за да се пристъпи към прихващане по реда на чл.114. ал.5 от КСО не се изисква разпореждането да е влязло в законна сила, а да е изтекъл 14 дневен срок от връчването му, който в КСО се определя като срок за доброволно изпълнение.В случая, разпореждане №214-00-597-4/16.03.2020 г. е връчено на 20.03.2020г.С оглед въведеното в страната извънредно положение за времето от 13.03. до 13.05.2020 г. и съгласно чл.3а, ал.1, т. 1 от КСО, 14 —дневния срок за доброволно изпълнение се брои от 14.05.2020 г. и е изтекъл на 28.05.2020г.Разпореждането за прихващане е постановено на 03.06.2020г.,след изтичане на законоустановения срок за доброволно изпълнение и след като е установено, че задължението към ДОО не е погасено, а е налице изискуемо вземане на С. С. от ДОО, представляващо парично обезщетение по чл.50, ал.6 от КСО в размер на 388.08 лв.В мотивите на обжалваното решение подробно са изложени съображения от директора на ТП на НОИ-С.-град и неправилното цифрово изписване на разпоредби от КСО не е от категорията на съществените процесуални нарушения,които са ограничили правата на жалбоподателят в административното производство.

Съгласно разпоредбата на КСО прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. Така създаденият ред на прихващане и принудително изпълнение на разпорежданията по чл. 114, ал. 3 от КСО, установяващи вземанията на ДОО от неправилно извършени осигурителни плащания на осигурените лица, е специален по отношение на реда за прихващане и принудително изпълнение на публични вземания по чл. 163, ал. 1 от ДОПК. Правният институт на прихващането е изрично нормативно уреден в КСО като способ за изпълнение на вземанията на ДОО с предмет недобросъвестно получени осигурителни плащания. Двата закона/КСО и ДОПК/ въвеждат предварителна изпълняемост на актовете, с които се установяват публични държавни вземания, каквито съгласно чл. 162, ал. 2, т. 4 от ДОПК представляват разпорежданията по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "д" от ДОПК, т. е. законодателят не се интересува от тяхната ликвидност или безспорност. В този смисъл е разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 от КСО съгласно която обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им. Ето защо същото е годно за предварително изпълнение, вкл. и чрез прехващане по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО.В този смисъл възраженията на жалбоподателя, че прихващането в случая било извършено в нарушение на процесуалните разпоредби на КСО и АПК и

при злоупотреба с право и при съществено нарушение на материалния закон са изцяло неоснователни и необосновани. С оглед цитираната разпоредба на чл.117а от КСО, допуснатата неточност в мотивите на процесното решение №1040-21-544/19.08.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С. град по отношение на некоректно цитираната разпоредба на чл.114, ал.5 от КСО в старата ѝ редакция, може да се определи като несъществено нарушение, тъй като не накърнява правото на защита на жалбоподателя видно е че са касае за неточност която има характер на очевидна фактическа грешка , като с оглед останалите мотиви (чл.117а от КСО) не води до промяна на крайното волеизявление на административния орган да отхвърли жалбата и да потвърди разпореждането за прихващане.

Неотносими към настоящото съдебно производство са твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че на съдебен контрол следвало да подлежи разпореждането за прихващане, а не решението на директора на ТП на НОИ. В КСО е установен специален ред за обжалване на административните актове, издавани от административните органи, на които е възложено да осъществяват дейностите по управление на ДОО. Същият предвижда задължително изчерпване на установения с чл.117 от КСО административен ред за оспорване, а чл.118, ал.1 от КСО изрично определя, че предмет на съдебен контрол е решението на директора на ТП на НОИ. В този смисъл, безспорно се установява, че не се касае за „общо наложена съдебна практика“, а за ред за обжалване, който е специален спрямо установения общ ред за оспорване по АПК. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл. 148 от АПК, която изключва възможността за избор на реда за оспорване когато в специален закон е предвидено друго.

По изложените съображения, обжалването решение на директора на ТП НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалбата на С. С. С. от [населено място] срещу Разпореждане №РП-2-21-00762431/03.06.2020г. на ръководител на контрола по разходите на държавно обществено осигуряване в ТП на НОИ – С.-град е законосъобразно, а подадената пред съда жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена като такава.

При този изход на делото на основание чл. 143, ал. 4 от АПК съдът присъжда разноски в полза на ответната страна в размер от 150 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, приложим съгласно препращащите разпоредби на чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 78, ал. 8 от АПК. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 2 от КСО, Административен съд [населено място]-град, 34 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването, извършено с жалбата на С. С. С. от [населено място] срещу Решение №1040-21-544/19.08.2020г. издадено от Директор ТП НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №РП-2-21-00762431/03.06.2020г. издадено от С. М. за ръководител на контрола на разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА С. С. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ –

С.-град разноси по делото в размер на 150/сто и петдесет/ лв.

СЪДИЯ: